



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen JUDr. MgA. Michalem Šalamounem, Ph.D., advokátem se sídlem Bráfova třída č. 52, 674 01 Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2013, č. j. JMK 62420/2013, sp. zn. S-JMK 62420/2013/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Městského úřadu ze dne 15. 4. 2013, sp. zn. SMUZN 6847/2012 Hoch byl žalobce uznán vinen tím, že dne 12. 7. 2012 v 5:35 hod. v obci se jako řidič osobního

motorového vozidla tov. zn. Š. O., RZ: po pozitivní dechové zkoušce odmítl přes výzvu policisty Policie ČR podrobit lékařskému vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Tím porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) a tím se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona. Za přestupek mu byla uložena pokuta v částce 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2013, č. j. JMK 62420/2013, sp. zn. S-JMK 62420/2013/OD/Ša bylo odvolání žalobce v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí argumentů obsažených v žalobě:

Dne 28. 6. 2013 podal žalobce žalobu, namítl, že učiněný výrok správního orgánu I. stupně nemá oporu v provedeném dokazování a chování žalobce nemohlo naplnit skutkovou podstatu přestupku. Mohl se dopustit přestupku, že řídil pod vlivem alkoholu, ale nemohl se dopustit přestupku, že by odmítl policii provést zjištění, zda není pod vlivem alkoholu. Na základě citace ust. § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. f) a g), ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., se ve svém stanovisku zabýval právní otázkou, zda osobě, u níž byl zjištěn pozitivní výsledek dechové zkoušky, vzniká i absolutní povinnost podrobit se lékařskému vyšetření. Z citovaných právních ustanovení vyplývá, že pro zjištění výše alkoholu v těle, postačí, bude-li provedeno pouze „orientační“ vyšetření spočívající v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovené výše uvedenou vyhláškou. Provedení odborného lékařského vyšetření pak není třeba a neprovede se. Není-li stanovena povinnost v takovém případě odborné lékařské vyšetření provést, nemůže potom dojít ani k výzvě takovému lékařskému vyšetření se podrobit ve smyslu § 16 odst. 4 zákona č. 379/2005 Sb. a v konečném důsledku tak ani nelze dovodit odpovědnost žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť podle tohoto ustanovení v právě účinném znění lze za tento přestupek postihnout osobu, která odepře podrobit se vyšetření, zda není ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, k němuž byla dle zákona č. 379/2005 Sb. vyzvána. Žalobce má za to, že povinnost podrobit se vyšetření spojené s odběrem krve za situace, kdy se podrobil dechové zkoušce a to několikrát, navíc byl ochoten podrobit se odběru moči, nelze dovodit. Pokud lékařské vyšetření není třeba, není důvod penalizovat žalobce za to, že se žilnímu odběru krve nepodrobil, když je to pro něj spojeno s velkou bolestí a omezeními, navíc za situace, kdy byl ochoten podrobit se odběru jiného biologického materiálu (např. analýze moči, slin nebo odběru krve z prstu), ale úředními osobami byl jiný způsob než žilní odběr krve odmítnut.

Další otázkou, která dle názoru žalobce nebyla zodpovězena, je, zda byla či nebyla dechová zkouška provedena měřidlem, které splňuje požadavky vyhlášky Ministerstva

průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb. Pokud Policie ČR a žalovaný uvedený dechový analyzátor za kalibrovaný přístroj splňující požadavky vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu nepovažovali, měl být žalobce o této skutečnosti poučen, což však nebyl. Žalovaný tak porušil ust. § 4 správního řádu a neposkytnul žalobci přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech.

Dále namítl, že pokud žilní odběr krve je pro něj nepřijatelnou záležitostí a současně nevyloučil jiné metody zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, nic nebránilo policistům, aby žalobce dopravili na odborné lékařské vyšetření a tam byla situace vyřešena s odborným zdravotnickým pracovníkem. Na místo tohoto byla situace vyhodnocena jako komplexní odmítnutí žalobce se odbornému lékařskému vyšetření podrobit. Pokud se osoba podrobí zjišťujícímu obsah alkoholu spočívající v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, navíc souhlasí s odběrem moči, pak je zřejmé, že odborné lékařské vyšetření spočívající v odběru krve není potřeba.

Dále žalobce namítl, že pokud je evidentní, že na základě výzvy dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, které se žalobce několikrát podrobil vyšetření, bylo zjištěno, že je pod vlivem alkoholu, nemůže být uznán vinným, že porušil § 5 odst. 1 písm. f) citovaného zákona a spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona a v návaznosti na to mu nemohla být uložena pokuta podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) citovaného zákona. Dospěla-li policie na základě opakovaných měření k závěru, že žalobce byl pod vlivem alkoholu, nebylo nezbytné provádět vyšetření další. Dále poukázal i na lékařskou zprávu MUDr. F. L. ze dne 30. 8. 2012 založenou ve správním spise, z níž vyplývá, že pacient – žalobce špatně toleruje aplikaci léků včetně odběrů ze žíly. Žalobce vyslovil lítost, že aplikace léků mohla ovlivnit jeho schopnost řídit vozidlo a pochopil by, že by jej správní orgán uznal vinným z toho, že řídil tzv. pod vlivem alkoholu, ovšem aby byl uznán vinným z toho, že odborné vyšetření odmítl, není naprosto důvodné.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, taktéž zrušeno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný se v písemném vyjádření ze dne 5. 9. 2013 k uplatněným žalobním námitkám vyjádřil zamítavě. Byl toho názoru, že oba správní orgány postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou.

Ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen se podrobit na výzvu policisty ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Žalobce si tak nemůže po výzvě k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření klást podmínky, za kterých se nelze podmínit odborné lékařské vyšetření, resp. učinit souhlas jen s jistým druhem lékařského vyšetření, v daném případě s odběrem moči. O tom, jaký druh lékařského vyšetření bude proveden, rozhoduje jen lékař provádějící odborné lékařské vyšetření. Z úředního záznamu sepsaného na místě kontroly vyplývá, že byl žalobce poučen o následcích odmítnutí se na výzvu podrobit odbornému lékařskému vyšetření a toto poučení

potvrdil svým podpisem. Je pravdou, že se jmenovaný podrobil celkem 3x pozitivní orientační dechové zkoušce, z čehož bylo možno usuzovat na ovlivnění žalobce alkoholem při řízení motorového vozidla, avšak nebylo možno hovořit o míře ovlivnění alkoholem, která je hodnocena při kvalifikaci jednání přestupce při spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kdy je nutné posuzovat vliv požitého alkoholického nápoje ve vztahu k době požití alkoholického nápoje a době započetí jízdy motorovým vozidlem. Žalobce se proto mylí, tvrdí-li, že pokud se osoba podrobí orientačnímu vyšetření zjišťujícím obsah alkoholu spočívajícím v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, navíc souhlasí s odběrem moči, pak je zřejmé, že odborné lékařské vyšetření spočívající v odběru krve není potřeba. Žalovaný je naopak toho názoru, že povinnost podrobit se vyšetření spojené s odběrem krve za situace, kdy se podrobil dechové zkoušce, a to opakovaně, je dána, tento názor je podpořen i rozsudkem NSS ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 As 40/2009-125, www.nssoud.cz.

Pokud se týká žalobcových pochybení v případě splnění podmínek dechového analyzátoru jako kalibrovaného přístroje, žalovaný uvedl, že je naprosto nerozporné, že dechový analyzátor splňoval podmínky kalibrace, když z výstupů z dechového analyzátoru je seznatelné, kdy proběhlo měření a kdy proběhne příští kalibrace.

Žalovaný si byl vědom pochybení v rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně 2, kde je uvedena u třetího naměřeného výstupu odlišná hodnota od hodnot, které jsou v podkladech PČR. V naměřených hodnotách však rozpory nepanují, tyto jsou uvedeny správně. Žalobcem vytknutá chyba v textu však nemění nic na zákonnosti a správnosti obou rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen ve svých právech, navrhl proto žalovaný zamítnutí žaloby.

IV. Řízení před správními soudy:

O podané žalobě již krajský soud jednou rozhodl – rozsudkem ze dne 17. 10. 2014, č. j. 22 A 52/2013-58, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 5. 2015, č. j. 5 As 200/2014-36 rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Kasační soud shledal, že krajský soud se mylně domníval, že je oprávněn a povinen posoudit domnělou vadu z úřední povinnosti, sice, že žalobci nebylo správním orgánem I. stupně sděleno, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí již bylo nebo k určitému okamžiku bude ukončeno, tj. porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, resp. ust. § 73 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce však takové pochybení v žalobě nevytýkal a nedovožoval z něj žádné důsledky vzhledem ke zjištění skutkového stavu, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí.

Jako důvodnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud námitku týkající se zdejšího soudem přiznané náhrady nákladů řízení, neboť úkony zástupce žalobce ze dne 20. 8. 2014 a ze dne 18. 9. 2014 (omluvy zástupce žalobce z nařízených jednání spojené se žádostí o odročení jednání), za které soud žalobci přiznal náhradu nákladů, představují odměnu za 2 úkony právní služby a 2 režijní paušály, nelze považovat za úkony podle ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu se řízení vrátilo do stádia po napadnutí žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a vytýkané vady řízení odstranil.

Jednání ve věci proběhlo dne 15. 10. 2015. V průběhu jednání žalobce popsal okolnosti, za nichž byla provedena dechová zkouška i okolnosti, proč se odmítl podrobit lékařskému vyšetření odběrem krve nikoliv však vyšetření jinou metodou, což však policisté neakceptovali. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je astmatik, předcházející dne utrpěl úraz (pád z ovocného stromu), měl dýchací problémy, alkoholický nápoj nepožil. Popsal psychické i fyzické reakce na odběr krve a problematické následky s tímto úkonem spojené. Za tohoto stavu proto, jak uvedl jeho právní zástupce, je otázkou, zda je třeba provádět lékařské vyšetření za situace, kdy se podrobil pozitivní dechové zkoušce. Dle jeho názoru taková povinnost mu nevzniká. Byla-li by, pak vyvstává otázka, zda je povinen se podrobit konkrétnímu typu vyšetření (odběru krve), tj. vyšetření, které je pro něho spojeno s ohrožením života. Vzhledem k uvedenému tedy neporušil povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření, nesouhlasil pouze s provedením konkrétní formy vyšetření.

V.

Shrnutí podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ve správním spise je evidováno oznámení přestupku Policie ČR, Územní odbor, Dopravní inspektorát ze dne 12. 7. 2012, č. j. KRPB-176660-2/PŘ-2012-061306-RA, z něhož vyplývá, že žalobce dne 12. 7. 2012 v 5:35 hod. řídil osobní vozidlo Š. O., RZ: v obci, byl kontrolován hlídkou PČR DI, přičemž odborným měřicím přístrojem Dräger č. 0287 v čase 5:36 hod. byla zjištěna hodnota 0,85 promile alkoholu. Druhým odborným měřením v 5:43 hod. byla naměřena hodnota 0,56 promile alkoholu a třetím měřením v čase 5:48 hod. byla naměřena hodnota 0,78 promile alkoholu. Vzhledem k tomu, že rozdíl naměřených hodnot byl větší než 10 %, byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem žilní krve, které bezdůvodně odmítl. Dále se ve spise nachází úřední záznam ze dne 12. 7. 2012 popisující skutkový děj uvedeného dne, s naměřenými hodnotami řidič souhlasil, což ztvrdil vlastnoručním podpisem, odmítl se však podrobit na výzvu policisty odbornému lékařskému vyšetření, není-li ovlivněn alkoholem. Zároveň byl poučen o následcích odmítnutí povinností podrobit se lékařskému vyšetření. Dále je v záznamu zachyceno vyjádření řidiče, že „před jízdou nepil alkoholické nápoje. Před jízdou si stříkl do plic astmatický sprej od alergologického lékaře. Z výpisu z EKŘ bylo zjištěno, že má jeden záznam v přestupcích, a to ze dne 7. 11. 1994. Aktuální stav bodového hodnocení ke dni výpisu z EKŘ (7. 8. 2012) byl 0 bodů.

V rámci zahájeného řízení ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu bylo nařízeno ústní jednání dne 3. 9. 2012, kdy byl vyslechnut žalobce,

předložil lékařskou zprávu MUDr. F. L. (FIMAPRAKT, s.r.o.) ze dne 30. 8. 2012 potvrzující, že špatně toleruje parenterální aplikaci léků včetně odběrů ze žíly. Vyžaduje před vpichem použití místních anestetických prostředků. Lékařská zpráva MUDr. J. J. Nemocnice ..., alergologická ambulance, plicní oddělení, ze dne 12. 7. 2012 potvrdila u žalobce diagnózu persistující asthma bronchiale I. typu středně těžké. Dále se ve spise nachází protokoly o výsledku svědků – policistů ze dne 29. 10. 2012 F. R. a Z. A. - žalobce byl výsledku svědků přítomen. Rozhodnutím Městského úřadu ze dne 15. 4. 2013, sp. zn. SMUZN 6847/2012 Hoch byl žalobce uznán vinen, že spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. f) a g) citovaného zákona, dle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta v částce 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Dne 28. 5. 2013 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně odvolání žalobce ze dne 24. 5. 2013. Žalovaný ve věci rozhodl dne 7. 6. 2013, rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

VI.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání rozhodnutí, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Jak již výše uvedeno, po zrušení původního rozsudku rozsudkem Nejvyššího správního soudu proběhlo ve věci dne 15. 10. 2015 jednání, soud shrnul dosavadní průběh řízení, účastníci řízení se vyjádřili ke skutkovým a právním otázkám v rozsahu shora uvedeném.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 12. 7. 2012 v 05:35 hod. v obci se jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Š. O., RZ: odmítl žalobce, po pozitivní dechové zkoušce přes výzvu policisty Policie ČR, podrobit lékařskému vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem.

Žalobce staví svou argumentaci především na posouzení právní otázky, zda osobě, u níž byl zjištěn pozitivní výsledek dechové zkoušky, vzniká absolutní povinnost podrobit se lékařskému vyšetření.

V této souvislosti poukazuje soud na ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, dle kterého řidič je kromě povinností uvedených v ust. § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. g) citovaného zákona je dále povinen se podrobit na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie nebo vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou.

Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., k ochraně před škodami působenými tabákem, alkoholem, návykovými látkami, který v ust. § 16 rozlišuje orientační vyšetření, které provádí Policie ČR a lékařské vyšetření, které provádí k tomuto způsobilé zdravotnické zařízení. Citované ustanovení v odstavci 2 stanoví pouze modalitu zjišťování, zda je určitá osoba ovlivněna alkoholem a určuje, za jakých podmínek se ten který způsob zjišťování použije, resp. vymezuje okolnosti, za jakých policista či jiná k tomu oprávněná osoba realizuje výzvu k podrobení se vyšetření. Ten, kdo se přes takovou výzvu odmítne vyšetření podrobit, se dopustí přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že je v určitých případech dostačující provedení pouhé orientační dechové zkoušky neznamená, že by jednání pachatele spočívající v odmítnutí podrobit se přes výzvu odbornému lékařskému vyšetření nebylo protiprávní.

Jak již uvedeno, pokud zjištění dosažená prostřednictvím orientační dechové zkoušky nejsou zcela spolehlivá, pak účastník silničního provozu **je povinen se na výzvu policisty podrobit odbornému lékařskému vyšetření.**

V této souvislosti je rovněž třeba zmínit, že odkaz na zákon č. 379/2005 Sb. je v ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu učiněn formou poznámky pod čarou, která není normativní či závaznou součástí pravidla chování. K tomuto Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 As 40/2009-137 odkázal na několik rozhodnutí Ústavního soudu ČR, která poukazují na to, že „česká praxe používání poznámek pod čarou je ve světě zcela ojedinělá (viz Filip, J. Poznámky pod čarou jako problém legislativy a judikatury. Právní zpravodaj – Časopis pro právo a podnikání, říjen 1999, s. 7-8), a navíc často v rozporu s požadavky na formulaci právních předpisů v podmínkách právního státu. Vzniknou-li proto v důsledku použití této svérázné legislativní techniky výkladové problémy, je nutno je řešit tak, že rozhodující je vlastní pravidlo chování, nikoliv to, co je stanoveno v poznámce pod čarou“ (nález Ústavního soudu ČR ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II ÚS 485/98, č. 173/1999 Sb. ÚS, dále obdobně např. nálezy ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I ÚS 22/99, č. 14/2000 Sb. ÚS, a ze dne 22. 10. 1996, sp. zn. III ÚS 277/96, č. 109/1996 Sb. ÚS).

Neméně důležité je v této souvislosti zaměřit se na samotný účel ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. Důvodová zpráva k návrhu zákona č. 274/2008 Sb. uvádí, že zjednodušení současného duplicitního systému orientačního a lékařského vyšetřování povinných osob je jednou z možností, jak přispět k obřemenění Policie ČR od tzv. nepolicejních činností. Účelem shora nastíněné změny právní úpravy tedy bylo možno Policii ČR lépe alokovat své zdroje a zajistit tak uspokojivější realizaci jejího poslání, tj. zachování vnitřního pořádku a bezpečnosti (Poslanecká sněmovna, tisk č. 440/0, V. volební období, dostupné na www.psp.cz). Z důvodové zprávy naopak nijak nevyplývá, že by účelem bylo omezení právní odpovědnosti účastníka dopravního provozu, který se po provedené orientační dechové zkoušce přes výzvu policisty či jiné k tomu oprávněné osoby odmítne podrobit odbornému lékařskému vyšetření.

V daném případě Policie ČR v souladu se zněním ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích vyzvala žalobce k provedení dechové zkoušky a provedla další výzvu k podrobení se lékařskému vyšetření odběrem krve. Žalobce byl povinen uposlechnout výzvy zakročujícího policisty, jak stanoví i ust. § 9 odst. 3 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění účinném pro projednávané období. Jeho vysvětlení, že před jízdou nepil alkoholické nápoje, a že si stříkl do plic léky na astma, nemá vliv na povinnost, která mu v důsledku pozitivní dechové zkoušky vznikla, a to podrobit se na výzvu

policisty lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu. Povinnost obviněného podrobit se lékařskému vyšetření jistě není absolutní, a pokud by byl odběrem krve ohrožen život či zdraví řidiče, zakládalo by to překážku k provedení tohoto odběru. Na druhé straně nelze přehlédnout, že odběr krve je prováděn v rámci lékařského vyšetření, tj. kvalifikovanou osobou, která je na základě informací poskytnutých vyšetřovaným schopna posoudit otázku zdravotního rizika plynoucího z vyšetření. Žalobce ovšem svým odmítnutím lékařského vyšetření zcela vyloučil možnost takového posouzení kvalifikovanou osobou, ačkoliv v poučení, které podepsal, je uvedeno, že je povinen podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem. Svůj subjektivní názor, že je ochoten se podrobit pouze odběru moči a slin, tzn., že souhlasí jen s jistým druhem lékařského vyšetření, je právně irrelevantní, neboť si nemůže po výzvě k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření klást podmínky, za kterých se tomuto vyšetření podrobí. Je tedy třeba uzavřít, že rozhodující podle právní úpravy dle ust. § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu je výzva policista k postoupení lékařskému vyšetření. To samozřejmě neznamená, že by taková výzva mohla být projevem libovůle nebo šikany ze strany policejního orgánu. Taková výzva mohla a i nadále může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-68, www.nssoud.cz).

Nicméně soud konstatuje, že v posuzované věci bylo důvodné podezření dáno právě pozitivním výsledkem dechové zkoušky, který byl u žalobce spolehlivě prokázán. Ze záznamu o dechové zkoušce ze dne 12. 7. 2012 provedené dechovým analyzátozem Dräger, evidenční číslo 0287 s datem příští kalibrace dne 26. 7. 2012 a zejména z přiloženého vytištěného výsledku orientační dechové zkoušky vyplývá, že při opakované dechové zkoušce byla u žalobce naměřena hladina alkoholu ve výši 0,85 – 0,56 – 0,78 promile alkoholu v krvi.

Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní. Vzhledem k tomu, že však nebylo dosaženo hodnověrného výsledku vyšetření dechovou zkouškou, neboť rozdíl naměřených hodnot byl větší než 10 % a dechová zkouška měla podle citované právní úpravy pouze orientační charakter, bylo třeba posléze její pozitivní výsledek potvrdit provedením odborného lékařského vyšetření, k čemuž však nedošlo pro žalobcovo odmítnutí.

Ve světle výše uvedených zásad dospěl soud k závěru, že žalovaný se nedopustil pochybení v právním hodnocení zkoumání odpovědnosti žalobce za popisovaný přestupek. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu a spáchal tak přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) citovaného zákona.

Posouzením žalobních námitek dospěl soud k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47 (www.nssoud.cz)).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. října 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová